

STAR

Yalçın AKDOĞAN

Savrulan AK Parti ve Türkiye değil, sözde müttefikler

Geçen hafta eski ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı **Philip Gordon**'un, Financial Times'ta çıkan '**Türkiye ve ABD'nin umut vaat eden bir ortaklığın sonuyla yüzleştiği**'ne dair yazısı üzerine çok şey yazılıp çizildi. Gordon'un yanlı ve manipülatif yorumları üzerine daha fazla bir şey söylemek gereksiz görülebilir. Ancak bu görüşlerin yerelde bir kısım yansımaları olduğunu görüyor, **Türkiye'nin son dönemde ciddi sorunlarla karşı karşıya kalmasının AK Parti'nin savrulma yaşamasiyla ilgili olduğunu** savunanlarla karşılaşıyoruz. Gordon'un Türkiye-ABD ilişkileriyle ilgili söylediği '**her şey çok iyiydi, bozuldu**' yaklaşımının yerli versiyonu, "**2011'e-2012'ye kadar her şey çok iyiydi, AK Parti vizyonunu kaybetti her şey kötüye gidiyor**" şeklinde. Acaba öyle mi? Türkiye kötüye mi gidiyor yoksa kötüye gitsin diye yapılan tüm hamlelere rağmen ayakları üzerinde mi doğruluyor? Değişen ne, AK Parti zihniyet mi değiştirdi? Gordon ne diyordu?

Özetle şöyle bir tablo çiziyordu? "Obama yönetime geldiğinde **en parlak dışpolitika ufuklarından biri** Türkiye idi, **büyüyen ekonomisini reformdan geçiren, basın özgürlüklerini genişleten** ve bir dönemler baskıcı olan **askeri kurulu düzeni siyasetin dışına iten dinamik ve popüler bir liderin** yönetimindeki çoğunluğu Müslüman bir ülke söz konusuydu. Türkiye hevesle **AB üyeliğini istiyor**, Afganistan, Irak ve Ortadoğu barışı konularında ABD ve AB'yle yakın işbirliği yapıyordu". Gordon'a göre sonra **bu vizyon çökmüş, iki ülkenin güvenlik çıkarları ayrılmış, Türkiye güvenilir ortak olmaktan çıkmış** falan...

İçeride bazıları da AK Parti'nin 4-5 yıl öncesine kadar **vizyoner, reformcu, özgürlükçü** bir yönetim sergilediğini, şimdi ise bu perspektiften uzaklaşarak Batıdan kopan bir savrulma yaşadığını söylüyorlar. Bu iki yaklaşımın da sonucu yanlış okuduğu gibi, sebepleri de ıskaladığını söylemeliyiz.

Öncelikle Obama iktidara geldiğinde Türkiye de ABD yönetimi için büyük beklentilere sahipti ama **tüm dünya gibi Türkiye de büyük hayal kırıklığı** yaşadı. Obama'nın **dirayetsiz, ikircikli, vizyonsuz** politikaları bölgeyi büyük kaoslara sürükledi. Ortadoğu'da artan Rusya ve İran nüfuzunun tek sorumlusu Obama'nın korkak ve her zaman yanlış ata oynayan basiretsiz politikalarıdır.

Türkiye, kendisine darbe yapan FETÖ'cülere kol kanat geren, binlerce insanını şehit eden PKK'ya silah veren bir ülkeyi nasıl güvenilir bir müttefik olarak görebilir?

Asıl sorulması gereken soru şudur: **Ne oldu da Türkiye, ABD ve AB ile iyi ilişkiler içinde yol alıp, ekonomisini büyütür ve reformlarla sosyal konsolidasyonunu güçlendirirken birileri harekete geçirip AK Parti'yi devirmeye kalktı?**

2010'dan sonra siyaset kurumunu ele geçirmeye, CHP ve MHP yönetimini devirmeye, AK Parti iktidarını kumpaslarla çökertmeye yönelik FETÖ kimden güç aldı, **niçin bu zombilerin düşmesine basıldı?** İstikrarı sağlayan AK Parti ve büyüyen Türkiye kimi, niçin rahatsız etti? **2012 başında MİT operasyonu, ardından mezhep tahrikli Gezi kalkışması, etnik tahrikli Kobani kalkışması, hükümeti devirmeye yönelik 17 Aralık yargı darbesi ve sonrasında yaşananlar...**

İçeriden ve dışarıdan bu kadar saldırıya karşı adeta bağımsızlık mücadelesi veren bir Türkiye kendisini savunmayıp da ne yapacaktı?

AK Parti'nin vizyonu değişmedi ama bu vizyon birilerini rahatsız etti ve Türkiye adeta kuşatma altına alındı. Şimdi AK

Parti'nin eski hali yeni hali diye yorumlar yapıyor.

Madem AK Parti'nin çok uyumlu, çok gelecek vadeden, çok reformcu, çok demokrat olmasından onlar da memnundular, niçin devirmeye çalıştılar?

Mesele tam da bu...**AK Parti'nin güçlü Türkiye vizyonu, uydu ülke isteyen güçlerin işine gelmedi.**

Bu kadar nankörlük, çifte standart ve vizyonsuzluk sergiledikten sonra Türkiye'ye en son laf söyleyecek ülke ABD'dir.

STAR

Nuh ALBAYRAK

Avrupa'nın sinir uçlarına önemli temaslara...

Batı, günbatımına koşarken, Avrasya güneşi her gün biraz daha parlıyor. Avrasya'nın merkezi Türkiye'dir, 'kuzey yıldızları' ise Ukrayna ve Polonya'dır.

Bu ülkelerden Ukrayna, Rusya travmasını arlatmaya çalışıyor.

Batıya meftun politika ve adımları sebebiyle Rusya'nın hışmına uğrayan Ukrayna, "Korkma, arkadayız" diyen Avrupa'dan pek bir hayır görmedi.

Polonya ise "Beni buraya kim itti" diyen AB üyelerinden.

Aslında Polonya AB'ye girmedi, AB; Polonya'yı gözetime aldı. Polonya'dan fersah fersah ilerde olan Türkiye'ye duvarlar ören AB'nin, Polonya'yı; bazı kriterlerini esnetme pahasına niye üyeliğe kabul etti dersiniz?

Çünkü Almanya'nın, Sovyetler Birliği mirasçısı Rusya ile arasında tampon olan Polonya'yı kontrol altına alması gerekiyordu.

Almanya ve Rusya arasında çekiştirilmekten bıkan Polonya ise kendi geleceğini önceleyen yeni bir açılım peşinde.

Türkiye'yi çok seviyorlar.

Geçen yüzyılın başında, Avrupalı dostları(!) Polonya'yı yok etmeye çalışırken Osmanlı sahip çıkmış. Toplantılarda masaya, olmayan Polonya temsilcisi için daima boş bir sandalye bırakmış. Bunu bize Polonyalılar anlatıyor. Merkel'in kulakları çınlasın.

Polonya 2023 partnerimiz

Türkiye için ise Polonya'nın önemi çok büyüktür.

2023 stratejimizde, Türkiye merkezli Avrasya stratejimizin Orta Avrupa ayağını Ukrayna ve Polonya oluşturmaktadır.

Malumunuz Cumhurbaşkanı Erdoğan geçen hafta Ukrayna'ya çok sayıda bakan, bürokrat ve iş adamı eşliğinde önemli bir ziyaret gerçekleştirdi.

Sıcak bir havada geçen ziyarette 9 önemli anlaşma imzalandı.

Bugün (dün) de AB'nin gözetimli üyesi Polonya'dayız.

Burada da çok sıcak karşılandık. Yine anlaşmalar imzalandı, ortak iş forumunda önemli bağlantılar yapıldı.

Ama Almanya'nın baskılarına rağmen Polonya'nın, Türkiye ile ilişkileri geliştirme iradesi göstermesi çok daha önemlidir.

Sırbistan Türkiye'yi keşfetti

Bitmedi... Malumunuz Cumhurbaşkanı Erdoğan geçen hafta, AB üyeliği için tarih bekleyen Sırbistan'ı da ziyaret etti.

Haçlı ittifakın; Bosna'daki müslüman soykırımına uzanan eli olan, Avrupa'nın kışkırtması ile Türkiye'yi "düşman" gören, yoldan geçen gurbetçilere bile eziyet eden Sırbistan.

Oysa, geçen hafta Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın ziyaret ettiği ülke sanki başka bir Sırbistan idi.

Cumhurbaşkanı Vucic, Erdoğan'ı karşılamaya bütün kabinesi ile birlikte geldi. "Hiçbir konuşum bu kadar yoğun program yapmadı" dediği gezinin, tamamında Erdoğan'a eşlik etti, övgüler yağdırdı.

Çünkü Almanlar'ın bitmez tükenmez kazığı dışında Avrupa'nın hiçbir hayrını görmeyen Sırbistan, geleceğin Türkiye'de olduğunu görmüştü.

Türkiye de İpek Yolu güzergahındaki Sırbistan ile ilişkileri geliştirme arzusunda. Bu aynı zamanda, Boşnak kardeşlerimizin huzuruna katkı demektir.

O camiye gizlice gitmiştik

2009 yılında Cumhurbaşkanı Gül'ün Belgrad gezisine ben de iştirak etmişim.

O seyahatte, Sırbistan'da bulunan 200 adet Osmanlı eserinden ayakta kalan tek yadigar olan Bayraklı Camii'ne "sessizce" gitmişim. Cumhurbaşkanı Erdoğan o camiye gitti, namaz kıldı ve Kuran-ı Kerim okudu.

Bizim o gezide gidemediğimiz Yeni Pazar bölgesine geçen hafta Erdoğan, Sırbistan Cumhurbaşkanı Vucic'in eşliğinde gitti ve Erdoğan'ı bağrına basan vatandaşlarını gıpta izledi.

Bir hafta içinde ziyaret edilen bu üç ülke de Almanya ve Rusya'ya binek taşı olmaktan yorulan, onun için de yeni bir açılım adına Türkiye'nin dostluğuna dört elle sarılan ülkelerdir.

Cumhurbaşkanı Erdoğan liderliğindeki Türkiye, bu temaslarla 2023 hedeflerine hızla ilerlerken Avrupa'nın da Alman hegemonyasından kurtularak sağlıklı bir yapıya kavuşmasına da katkı sağlamaktadır.

Ama karşı taraftan bakıldığında da bu adımların, Almanya'nın sinir uçlarını çok fena etkilediği de bir vakıadır.

Yerli ahmakların dediği gibi, "Bu yönetimin dış politikası iflas etti"yse, Haçlılar neden çıldırıyor?

SABAH

Fahrettin ALTUN

Belkide Dünyanın Krizi Bizim Kurtuluşumuzdur

İçinde bulunduğumuz bölge yüz yıl öncesine ne çok benziyor. Peki ya bir bütün olarak dünya? O da II. Dünya Savaşı'nın patlak vermek üzere olduğu günleri anımsatıyor. Bozulan sınırlar, parçalanmış devletler, kaos siyaseti, kısa vadeli planlar, parçalanmış ittifaklar, sürekli ve mikro alanlarda kurulan işbirlikleri... Ve elbette sürekli kendisinden bahsedilen, ancak gerçek anlamda hesaba katılmayan bir "büyük çatışma" riski... Batı dünya egemenliğinin ağır kriz ve meydan okumalarla karşı karşıya kaldığı bir dönem...

Dün, bir vesileyle 20. yüzyılın ilkyarısında Türkiye'de önemli eserler veren Ahmed Hamdi Başar'ın dönemin dünya sistemine ilişkin fikirlerini gözden geçiriyordum. Ahmed Hamdi Başar'ın kaleme aldığı satırları okurken bugünle paralellik kurmamak mümkün değil. Diyor ki Başar, "dünya bir buhran ve intikal devresine girmiş" durumdadır. "Harpler, ihtilaller, piyasa buhranları bu dönemin birbirini kovalayan tabii arızalarıdır." Bu noktaya nasıl geldiğini ise şöyle izah ediyor: "Bir yandan sömüren, öbür yandan sömürülen milletler arasında geniş ve doldurulamaz uçurumlar açılmış, bu yüzden serbest değişime dayanan medeniyet çökmeye mahkûm kalmıştır." Başar'ın dönemin ezberciMarksistlerinden olduğunu sanmayın sakın. Ona göre dünya sistemindeki krizin kaynağı "sınıf çelişkisi" onun deyişiyle "sınıf tezdı" değildir. Batı medeniyeti bir "müstemleke tezdı" yani "sömürge çelişkisi" üretmiştir. Sınıf çelişkisi, enternasyonal değil, yereldir. Buna mukabil sömürge çelişkisi evrenseldir. Ahmed Hamdi Başar, dünya sisteminin duçar olduğu bu sömürge çelişkisinin "Batı medeniyet düzeni"ni yıkacağını ve

"yeni bir medeniyet düzenine doğru itecek (bir) nitelik" taşıdığını söyler.

Başar'ın beklediği gibi olmadı. Batı, 1945 sonrasında bu sömürge çelişkisini sahne gerisine çekmeyi başardı. ABD bu sürece öncülük etti. Sömürülenlere modernleşme ve kalkınma vaadinde bulundu.

Sömürülenlere daha çok sömürebilecekleri bir uluslararası sistem seçeneği sundu.

Birleşmiş Milletler düzeni de, Uluslararası Para Fonu da böyle bir sistemin ürünü olarak ortaya çıktı.

Ne var ki, Batı medeniyetinin sömürge çelişkisi çözülmüş olmadı, sadece ertelendi. Gele gele bugüne gelindi. 1945 sonrasında bir kez daha kurulan serbest ticaret paradigması parçalanmaya başladı. Liberal demokrasi rejimi güç kaybetti. Irkçılık Batı'nın siyasal muhayyilesini neredeyse teslim aldı. ABD, ağır bir sistem kriziyle karşı karşıya kaldı, yerleşik kurumlar çatırdamaya başladı.

Çevremiz, bölgemiz, dünyamız bu halde. Haklı olanın değil, güçlü olanın ayakta kalacağı bir dönem bu.

Bu ortamda en son kulak verilmesi gereken şey, siyaseten doğrucu laflar.

Jenerik cümlelerle madde madde

"aslında biz çok haklıyız" diyerek çözüm önerileri sıralamak beyhude.

Önemli olan, iktidarına malik olabilmek, yaklaşan bölgesel ve küresel saldırılar karşısında dağılmamak, birliğimizi, dirliğimizi muhafaza edebilmek. Belki o zaman Ahmed Hamdi Başar'ın o günlerde söylediği, ancak hayata geçemeyen şey bizim için gerçek olur. Belki de "dünya buhranı bizim kurtuluşumuz olur!"

SABAH

Mehmet Barlas

Mesud Barzani, yeni yetme bir siyasetçi değil... Kuşaklar boyudur Kürtlerin kaderlerine yön vermiş isimlerin bir devamıdır Barzani... Referandum ile amaçladığı bağımsızlık teşebbüsü de Mahabat Cumhuriyeti denemesinin aktörlerinden olan babası Mustafa Barzani'nin hatırasına bir vefa çelengi gibi algılanabilir.

Ders almamış

Ancak görülen o ki, Barzani Mahabat Cumhuriyeti'nin felaketle sonuçlanan denemesinden ders alamamış. Bu coğrafyada bir devlet kurmak için, bir halkın tek başına irade beyan etmesinin yeterli olduğunu zannetmiş. Hem büyük devletlerin, hem de bölge coğrafyasındaki ağırlıklı ülkelerin iradelerinin de, bu kuruluşa rıza göstermeleri gerektiğini görememiş.

Büyük yanlış

Anlaşılan o ki Barzani bağımsızlık referandumuna karar verirken Irak'ın işgali ertesinde Kuzey Irak Kürt Yönetimi'nin kuruluşunu gerçekleştiren ABD ve İsrail'in, bağımsızlığı da destekleyeceklerini sanıyor ve bunu yeterli görüyordu. Bunu yeterli gördüğü için ne Türkiye'nin ne de İran'ın tutumlarına önem verdi. En önemlisi de Irak merkezi otoritesi ile ABD'nin ilişkilerini önemsemedi.

Sonuç iyi değil

Sonuçta bırakın bağımsız devlet olmayı, yerel yönetim olarak şimdiye kadar elde ettiği kazanımları da yitirdi. Kendisine baştan beri en büyük desteği veren Türkiye'nin dostluğunagölge düşürdü. Irak merkezi yönetimi ile İran'ı iki müttefik konumuna getirdi. Petrol yatakları elinden çıktı.

Türkiye'nin bağımsızlığı

Başta da söylediğimiz gibi bu coğrafyada bağımsız bir devlet kurmak için bir halkın savaşta zafer kazanması ve daha sonra bağımsızlık için irade beyan etmesi yetmiyor. Türkiye Cumhuriyeti'nin bağımsızlığının kabulü için de hem Kurtuluş Savaşı zaferinin hem de Lozan Antlaşması ile büyük devletlerin onaylarının gerektiğini görmüyor muyuz? Ama Barzani bu tür büyük gerçekleri nedense göremedi.

ABD tarafsızmış

Bakın şimdi ABD'ye... Donald Trump, Kerkük'te Bağdat yönetimi ile IKBY arasındaki gerginlikte taraf tutmadıklarını söylüyor. ABD Savunma Bakanlığı Pentagon da, Irak'ta merkezi Irak yönetimi ile IKBY'ye çağrıda bulunarak aralarındaki gerginliği tırmandırmamalarını söylemekte. Yani Barzani'nin güvendiği ABD desteği de şimdi Bağdat yönetimine kaymakta. **Kıssadan Hisse:** Bu coğrafyada siyaset asla günlük bir uğraş değildir. Geçmiş ve bugünü iyi değerlendiremeyen siyasetçi halkının başını belaya sokar.

AKŞAM

Vedat BİLGİN

Türkiye Avrasyacılığa mı kayıyor?

Avrasyacılık son zamanlarda sıkça gündeme getirilen bir konu; bazıları için ideolojik bir tercih, bazıları için ise bir suçlama vasıtası. "Türkiye'nin genel olarak Batı sistemiyle özel olarak ABD ile krizler yaşarken, başta Suriye ve Irak'ın toprak bütünlüğü olmak üzere, ulusal sınırlarının değişmemesi gibi hususlarda Rusya ve İran'la ortak bir anlayışta buluşması karşısında endişe duyanların, bu durumu "Türkiye Avrasyacılık politikasına

kaymaktadır' diye eleştirmesine nasıl bakmak gerekir?" İlk bakışta, bu eleştirilerin daha önce yaşanan 'eksen kayması' tartışmalarını hatırlattığı açıktır fakat burada daha özel bir eleştirinin, hatta suçlamanın olduğunu bunun da Rusya ile aynı politik eksene yöneldiği iddiasını barındırdığını görmek gerekir.

Avrasya neresi?

Avrasyacılığı ideolojik bir tercih olarak benimseyenler belli varsayımlara dayanan bir politik yaklaşıma sahiptirler. Avrasyacılığı suçlayıcı bir ifade olarak kullananların durumunu tanımlayacak ortak payda ise 'Batı yanlısı olmak' diye özetlenebilir. Gerçekten de "Türkiye Avrasyacı bir çizgiye kaymaktadır' diyenlerin neredeyse tamamının esas kaygısının 'Batı yanlısı'daha doğrusu 'Batı'ya bağımlı dış siyasetten' çıkma iradesi olduğunu görmek gerekir.

Burada birkaç önemli soru vardır. Bunlardan birincisi, Türkiye'nin Batı'ya bağımlılık siyasetini sürdürmesinin maliyetinin ne olduğuna dair bir siyasi muhasebe yapılırsa, bundan kim kazançlı çıkar? Şimdiye kadar bu ilişkiden kim ne fayda sağlamıştır? İkincisi, bugünkü aşamada Batı'yla bağımlılık ilişkilerini sürdürmeye çalışmak ne anlama gelecektir; bir başka ifadeyle Batı'nın Ortadoğu siyasetini kabul etmek, bölge ülkelerinin parçalanmasına dayalı politikayı onaylamanın sonucu ne olacaktır? Üçüncüsü, Batı'yla bağımlılık ilişkilerinin koparılması, dış politikanın yeniden karşılıklılık ekseninde düzenlenmesi, Türkiye'nin milli çıkarlarına göre alternatif işbirliği ve dayanışma zeminleri kurması kimi, neden rahatsız etmektedir? Son olarak ta Batı'ya bağımlılık siyasetinin alternatifi başka bir blokla bağımlılık ilişkileri kurmak mıdır? Bütün bu ve benzeri endişeler açıktır ki Batı merkezli bir dünya görüşünden kaynaklanmaktadır. Bunların arkasında başka türlü bir dünyanın mümkün

olamayacağına dair bir inanç, bir kabullenme vardır.

Varlık şartı

“Bu anlayıştakilerin bir kısmının yaklaşık iki yüzyıllık Batılılaşma sürecinin yarattığı sosyal psikolojiyle, onun tahrip ettiği özgüven problemi, meydana getirdiği toplumsal şizofreni gibi sorunların etkisiyle izah edilebilir. Bir anlamda Batı’ya bağımlılığı sürdürme arzusu ‘çaresizlik sendromunun’ neticesi olarak görülebilir. Meselenin bir başka boyutu ise oldukça farklıdır; bu tür siyasi tartışmalarda Türkiye’nin maruz kaldığı uluslararası operasyonlar ve saldırılar dikkate alındığında işin masum bir tarafının olmadığı görülecektir. O halde esas mesele Türkiye’nin bir yere kayması değil, Batı’ya bağımlılık ilişkilerini tasfiye etmesi, ‘bağımsız bir ülke’ olarak davranmasıdır.” Avrasyacılık ideolojisinin farklı türleri olsa da Rusya merkezli bir uluslararası siyaset yaklaşımı olduğu, bu konuda A. Dugin başta olmak üzere önemli teorisyenleri bulunduğu bilinmektedir. Türkiye’nin bugün geldiği yerde önünde duran gerçek ise ‘Batı sisteminin’ hegemonya kaybı ve ‘Doğu’nun yükselişi’ gerçeğidir. Bunun anlamı açıktır: Türkiye bu eğilimi dikkate alarak yeni bir ‘bağımlılık ilişkisine’ girmeden, çok boyutlu, çok kutuplu ittifaklarla kendi coğrafyasında bağımsız bir güç olarak var olmak durumundadır.

AKŞAM

Ufuk ULUTAŞ

Irak’taki kırmızı çizgimiz: PKK

Türkiye Barzani’nin referandum kararında ısrar etmesi durumunda bir dizi ekonomik, siyasi ve askeri yaptırımın uygulamaya koyulacağı konusunda net bir duruş sergilemişti. Referanduma karşı çıkmasının oldukça rasyonel sebepleri vardı. Bunlar arasında etnik ve/veya mezhebi çatışmalara neden olması, Irak’ı dış müdahalelere açık hale getirmesi, oluşacak güç boşluklarının

PKK ve DEAŞ gibi terör örgütleri tarafından doldurulması ve kontrolsüz insan hareketlerini tetiklemesi gibi gerekçeler bulunmaktaydı. Böyle bir adımın Barzani’nin IKBY’deki konumuna da zarar vereceği konusunda uyarılarda bulunmuştu. Geldiğimiz noktada uyarılarının haklılığı kısa sürede ortaya çıkan Türkiye, IKBY yaptırımlarını uygulamaya soktu. Ovaköy sınır kapısı ile Türkiye’nin Bağdat’la doğrudan ticaret geliştirmesi ve iki ülke arasındaki geçiş noktası konumundaki IKBY’nin devre dışı bırakılması amaçlanmakta. Bu adım atılırken Kuzey Irak halkının zarar görmemesine de azami dikkat gösteriliyor. Habur IKBY’nin enerji hatlarıyla birlikte en büyük gelir kalemlerinden bir tanesiydi. Türkiye’den gelen mallar, IKBY’de hem iç piyasada tüketiliyor hem de bir nevi “ihraç” ediliyordu. Irak’ın diğer bölgelerine ihraç edilen bu mallardan IKBY ciddi vergi elde ediyordu.

İşbirliğini güçlendirecek

Ovaköy sınır kapısından Telafer üzerinden Musul’a ve Bağdat’a ulaşması planlanan karayolu güzergâhının güvenliğinin sağlanması durumunda kullanılabilir bir hat olacaktır. Ovaköy Irak ve Türkiye arasında güvenlik işbirliğini de güçlendirecek. Ovaköy-Bağdat hattına çok yakın mesafede bulunan Sincar’daki PKK varlığı ve PYD ile senkronize hareket etmesi, Türkiye’nin ulusal güvenliğini tehdit etmektedir. Türkiye’nin Irak’ın toprak bütünlüğü konusunda Bağdat’a verdiği destek karşılığında en somut talebi PKK ile mücadeledir. Sincar’daki PKK varlığı, Türkiye ile Irak arasında potansiyel bir işbirliği alanıdır. Bağdat hükümetinin Kerkük operasyonu öncesi yaptığı açıklamada PKK’nın Irak topraklarından komşu ülkelere saldırmasına müsaade edilmeyeceğini söylemesi iki ülke arasındaki müzakerelerin sonucudur. Türkiye de Kerkük’ün Bağdat’ın kontrolüne geçmesinin ardından yaptığı açıklamada PKK tehdidi

vurgusu yapması, gelecekte mücadelede işbirliğine işaret etmektedir.

Yeni bir düzleme girildi

KDP-KYB arasındaki tarihi ihtilafların kullanılarak IKBY'nin askeri ve siyasi reflekslerinin felç edilmesi, Kerkük içindeki Şii Türkmenlerin operasyonda aktif olarak kullanılması ve Kerkük Valisi olarak bir Arab'ın atanarak Arapların sürece dahil edilmesi, KYB yönetimine Süleymaniye'nin geleceğine ilişkin bazı sözlerin verilmesi Irak'ta yeni bir düzlemin göstergesidir. Her halükarda yeni bir müzakere masası kurulacak ve Türkiye'nin tüm telkinlerine rağmen Barzani bu masada oldukça zayıflamış bir şekilde yer alacaktır.

Yeni Şafak

Yasin AKTAY

Hüsran oldu bu maceranın sonu

Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nin (IKBY) meşruiyeti olmayan ve bölgesel aktörlerin, İsrail hariç, tamamının karşı çıktığı referandumda ve tartışmalı neticesini uygulama konusunda ısrar etmesi herkesten önce Iraklı Kürtleri ve tabii diğer toplumsal grupları da çok zor bir durumda bıraktı.

Dün Irak ordusuna bağlı çok küçük bir grup Kerkük önünde harekete geçer geçmez Barzani orantısız tehditler savurmaya başladı. Bu tehditlerde belli ki güvendiği peşmerge kuvvetleri ise iş ciddiye bindiğinde buldukları yerleri büyük bir hızla terk etmeye başladılar.

Günün en tartışılan olayı ise Kerkük'ü terk eden binlerce insanın Süleymaniye ve Erbil'e göç ettikleri görüntülerdi. Referandumu tanımayan merkezi yönetim bu girişimi kuvvetle bastırmayı denediği taktirde sonuna kadar savaşağını ilan ederek meydan okuyan Kerkük Valisi'nin odasında poz veren Irak güçleri referandumun meşruiyetinin de

siyasal gücünün de hazin bir fotoğrafını çekmiş oldular.

O fotoğraf, daha önce bu köşede sorduğumuz temel soruyu bir kez daha sormayı gerektiriyor: Ulusların kaderini kim belirliyor?

Ulusların kendi kaderini tayin söyleminin modern dünyada bir çok bölgede bazı etnik, dini veya mezhebi unsurları istikrarsızlığa sokabilmek için birilerinin enstrümanına dönüştüğünün sayısız örnekleri var. Bütün bu örneklerin hülasasından ulusların aslında kendi kaderlerinin trajik biçimde başka ulusların elinde olduğu sonucu çıkıyordu.

Tabii ki, bütün şartlar oluşursa, bir ulus iradesinin ayakta kalabilecek imkanları, gücü, lojistiği oluşursa bu kaderi tayin hususunda daha avantajlı olacağı da tartışmasız bir gerçek. IKBY'nin bugünün şartlarında böyle bir kendi kaderini tayin macerasına girişmesinin sonu belirsiz, tehlikeli ve sadece kendine değil, dostlarına da komşularına da zarar veren, bölgeyi daha derin bir istikrarsızlığa sevk edecek bir macera olduğu başından belliydi.

Halbuki her şey çok farklı olabilirdi. Barzani, burnunun dikine gitmeyip Türkiye'nin telkinlerine kulak verseydi kendisi de Irak Kürtleri de, hiç kuşkusuz komşu halkları da bu duruma düşmemiş olacaktı.

Uluslararası ilişkilerin güç dengelerini, bölgesel dinamikleri, sosyolojik trendleri ve yapıları içeren çok katmanlı bir süreç olduğunu Barzani'nin "ben yaptım oldu" tarzının akıbeti net bir biçimde özetledi. Bundan sonra atılacak makul adımlarla bu kriz atmosferinin bir fırsata dönüşebileceği unutulmamalı.

Ancak gelin görün ki Barzani bu yaşananlardan hiç ders çıkarmamış gibi duruyor. Ajanslara yansıdığına göre Barzani önümüzdeki hafta destek istemek için BM'nin 5 daimi üyesini ziyaret etmeyi planlıyor. Bu haberlerin gerçek olduğunu farz ederek şöyle

bir tespitte bulunabiliriz: Barzani bazılarının ona vehmettiği siyasal analiz yeteneğine kesinlikle sahip değil.

Türkiye'nin telkinlerine birazcık da olsa kulak verse bu krizden daha da güçlenerek çıkacak olan Barzani'nin mevcut durumdaki çaresizliği ve hâlâ hatada ısrar ederek çözümü coğrafya dışında aramaya yeltenmesi bunun en net göstergesi. Bu stratejik acemilik dolayısıyla ABD'nin Irak'ı işgali sonrasında bedavadan topladığı prestiji ve siyasal gücü berhava etmiş bile oldu

Iraklı Kürtlerin serzenişlerine kulak verdiğinizde ise O'nun aslında siyasal temsil kabiliyetine ve yeterliğine de sahip olmadığını düşünmeniz mümkün. Bunu siyasal temsil kabiliyetini iki boyutlu bir mevhum biçiminde tasarlayarak söylüyorum: Bir boyutuyla halk desteğine sahip olmak, diğer boyutuyla bu halkın taleplerine ve ihtiyaçlarına cevap verebilmek. Kerkük'ü terk eden on binlerce Iraklı meselenin ikinci boyutunun eksik olduğunu gösteriyor.

Bundan sonraki safhada çok büyük bir ihtimalle Irak ordusu Peşmergenin güçsüzlüğünü gördükten sonra kendisi açısından stratejik yerlere ilerlemeye devam edecek. Diğer taraftan Kürt gruplar arasında da bu ilerleyişin gerginliğiyle gerilimlerin ve dahi çatışmaların belirmesi muhtemel. PKK gibi taşeron terör örgütlerine can havliyle göz kırpılmış olması bu çatışma riskini daha da güçlendiriyor. Bu süre zarfında ise zayıfladı, geriledi zannedilen DAES'in yeniden sahaya girmesi ihtimal dahilinde.

Kısacası IKBY'nin yarattığı tablo pek de iç açıcı değil.

Daha önce de ifade etmiştik. Türkiye'nin bölgeyle hem tarihi, hem kültürel hem de hukuksal bir bağı var. Orada yaşanan insani meselelere de siyasal meselelere de Türkiye doğal taraftır denebilir.

Lozan'dan sonra neredeyse yüzyıldır meşruiyeti Türk kamuoyu tarafından da bazı araştırmacılar tarafından da sorgulanan Musul ve Kerkük konusunda Türkiye'nin

tarihsel kazanımlarını yok edecek böylesi bir kararın uygulanmasına seyirci kalması beklenemezdi. Ciddi bir siyaset adamı bu durumda Türkiye'yi karşısına alacağına yanına almayı tercih ederdi. Doğrusu bu tren hâlâ da kaçmış değil.

Barzani'nin çözüm için gitmesi gereken yer Londra, Pekin, Paris, Moskova, Washington değil, hele Tel Aviv hiç değil Ankara, Bağdat ve Tahran'dır.

Bu gerçeği gözardı ettiğinde olayın başında İsrail'den gelen coşkulu desteğin veya ABD'nin göz kırpan yaklaşımlarının veya Avrupa'dan gelen anlayışlı (!) mesajların günün sonunda hüsrana yaşatması kaçınılmaz olur.

Hüsrana yaşayan sadece buna yol açanlar olsa gam yemeyiz de, ne yazık ki, bu maceranın sonu bölge halkları için de ağır bedellere yol açıyor.

TAKVİM

Ergün DİLER

Korkunç Plan

NE zaman yazdım hatırlamıyorum ama **"Referandumdan sonra Barzani tasfiye edilecek.**

Kendisi de bunu biliyor" şeklinde not düşmüştüm.

Hatırlayanlar olacaktır.

Garip bir şekilde Washington Barzani'yi yüzüstü bıraktı.

Hem de ilk dakikada...

Yarın ne olur bilinmez ama şimdilik durum bu... Barzani'nin tasfiye edileceğini söyleyen kaynaklar, şimdi içinde bizim de olduğumuz **KORKUNÇ BİR**

SENARYODAN söz etmekte...

Bunu dillendirenler akıllı adamlar. Öyle sıradan isimler de değil yani...

Açalım biraz...

Türkiye'de de ismi geçmeye başladı. **MICHAEL D'ANDREA..** CIA'nın kara kutusudur.

D'Andrea'nın **İRAN MASASININ** başına geçmesi yeni bir dönemin habercisidir...

D'Andrea'nın göreve gelmesi, işlerin karışacağına göstergesi... Kaotik dönemin başlangıcı...

D'Andrea, Farsça, Arapça ve Türkçe bilir. Ortadoğu hiçbir zaman huzurun merkezi olmamıştır. Özellikle modern çağda Ortadoğu'nun karışık olması, elbette ABD başta olmak üzere İngiltere, Fransa, Almanya hatta İtalya'nın bile talebiydi. Şimdi Ortadoğu'da yeni bir düzen kurulacak. Michael D'Andrea da bu düzenin mimarı olacak. **KAOS**, mezhep savaşı olarak tasarlanıyor... Bu konunun uzmanı D'Andrea, 3 yıldır Pentagon'un emri ile bu planı hazırlıyor.

Pentagon, Barzani'yi büyük bir oyuna getirdi.

Beşgen binada yapılan toplantıda, Türkiye ile Kuzey Irak yönetiminin üst düzey yakınlığının bitirilmesi kararlaştırıldı. Şimdilik bu plan tuttu...

Çünkü işbirliği üst düzeyde olduğu için mezhep savaşında Türkiye, Barzani'nin tarafından yer alacaktı. Hatta Türkiye, Barzani ile bu kadar yakın ilişkiler içinde olursa mezhep savaşının çıkma ihtimali bile yoktu. Bu nedenle Türkiye'nin Barzani'ye sırtını dönmesi ve İran ile önce yakınlaşması, daha sonraki adımlarda karşı karşıya gelmesi gerekiyordu!

Plan buydu!

Referandum bu nedenle yapıldı. Pentagon yaptırdı!

Oylar kullanıldı. Barzani ve Kuzey Irak Türkiye'den uzaklaştı... Kopuş yaşandı! Ve beklenildiği gibi Ankara ile Tahran yakınlaşması oldu...

Planın ikinci ayağı buydu! O da devrede yani...

Şimdi **KÜRT DEVLETİNE** karşı çıkan Ankara, bazı adımlara bir süre sessiz kalacak.

İran'ın desteklediği gruplar da etki alanlarını giderek artıracak... Bu da zamanla Türkiye'de "**İran bölgede galiba kalıcı olacak!**" tedirginliğinin doğmasına yol açacak...

Herkesin bildiği gibi Tahran ile Bağdat, mezhep olarak aynı yerde. Fark yok

politikalarında...

İşte bu noktada **GLADYO** devreye girecek... Operasyon tamamlanacak ve **Şİİ MİLİSLERİN**

SÜNNİ KATLIAMI yaptığı haberleri çıkacak. Kerkük Türkiye'nin hassas noktası olarak kaçınacak...

Türkiye ile İran arasında, Suriye konusunda olduğu gibi bir çatışma başlayacak.

Katliam için de

sıradan **KÜRT VATANDAŞLARI** seçilecek...

Bu plan yüzde yüz, Karanlık Prens Michael D'Andrea'ya ait.

Eşinin Müslüman olması, sonra kimse inanmasa da kendisinin de Müslümanlığı tercih etmesi, onun bölgede çok güçlenmesini sağladı.

Michael D'Andrea, kimliğini gizlemeyen bir Lawrence yani...

Türkiye ile İran'ın karşı karşıya gelmesi YPG'yi güçlendirecek. Garip olan şu; YPG de son tahlilde Sünni!

Oyun böyle kuruluyor yani...

Türk Ordusu, 15 Temmuz yaşansa da büyük yara olsa da hala Ortadoğu'nun en güçlü ordusu... Pentagon'u asıl rahatsız eden konu bu. Çünkü Türk askeri, Ortadoğu'da her ülkede çok seviliyor. Elbette bunda Erdoğan'ın İslam dünyasını savunan çıkışlarının etkisi büyük. Çok büyük! Türk bayrağı, Ortadoğu'da her Müslüman için bir kurtuluş gibi görülüyor. Tam burada D'Andrea yine devreye girecek... Planın ikinci ayağı yani...

GLADYO askerleri, **TÜRK ASKERİ ÜNİFORMASIYLA** katliam yapacak. Şiiler öldürülecek. Kameralarla çekilen görüntüler yayılacak.

Türk ordusu bu kurgunun sonucunda **ORTADOĞU**'da istenmeyen, sevilmeyen oluşum olarak görülecek... Bunun için 28 kişilik özel bir birim hazır bile...

Blackwater'dan seçilenlerin bir diğer özelliği de çok iyi derecede Türkçe bilmeleri.

Katliam öncesi, sonrası Türkçe konuşmalar da Türkiye'yi zor durumda bırakacak. Bu

mezhep savaşının da bölgedeki fitilinin ateşlenmesi olacak.

Türkiye bir anda mezhep savaşını çıkartan bir ülke konumuna getirilecek.

D'ANDREA bu! Planı da bu...

Bölgede başka bir oyun daha var!

Türkiye, **KÜRT MESELESİNDE**

FRANSA ile yürümek istemedi.

Macron, İngilizler'le... Londra, Ankara'nın bu kulvara girmesine itiraz etti. Bir anlamda

ABD'nin karşısında yalnız kalmasını istedi...

S-400'ler en çok Londra'yı huzursuz etti çünkü...

Beştepe-Kremlin yakınlaşmasına karşı çıkıyorlardı. Seslerini yükseltmiyorlardı sadece!

Referandum öncesi Amerikalı ve İsraili birçok kişi **BARZANİ**'nin kapısında beklerken, bugün sessiz bir destek var. Sadece McCain, Irak merkez yönetimine bir çağrıda bulunuyor. Amerikan silahlarını kullanmaması için. Ancak bu çok cılız bir çağrı...

Öte yandan Amerikan askerlerinden oluşan **DEAŞ** militanlarının da Kerkük'e yöneldiğini görüyoruz...

MEZHEP SAVAŞI için...

Pentagon iki kez **IRAK**'a

girdi. **KÜRTLER**'i şemsiye altına toplamak için... 1990'dan beri... Kürtler'i unutmaları, sırt çevirmeleri mümkün değil.

Oyunlarına dikkat etmek durumundayız...

D'Andrea ile yapmak istedikleri bu. Ben

değil kendi adamları söylüyor. Uyanık olalım... Puslu havadan faydalanmak isteyen çok.

Aman dikkat...

YENİ AKİT

Ali KARAHASANOĞLU

Hangisi Yalan, Söyleyin FETÖ'cü Sahtekarlar!

20 Ocak 2015'te çıkmış haberimiz.

Başlığı "İşte TSK'daki paralel" şeklinde..

Haber içeriğinde, Demet Kılıç isimli bir kadın ile Bayram Kılıç isimli eşinin adreslerinin Beşiktaş'ta bulunan Harp Akademileri Komutanlığı Lojmanları gözüktüğü ve Demet Kılıç'ın 2010 KPSS sınavında 120 sorunun tamamını bildiği aktarılıyordu..

Bizim kafamızda soru işareti oluşturmuş..

Kamuoyuna aktarmışız..

Bir anlamda, 2016 Temmuz'unda yapılacak darbenin de muhtemel faillerini önceden haber vermişiz..

Muhataplarımız ne yapmış?

Gerçekten sınav yolsuzluğu ile bir ilgileri yok ise..

Gerçekten devlet içinde farklı bir yapılanma içinde olmasalar..

"Hodri meydan.. Sınavdaki başarımız, alınımızın akı ile kazandığımız bir başarıdır.. İstedığınız yerde, istediğiniz sınava girelim, üç aşağı beş yukarı aynı başarıyı elde ederiz" demeleri gerekir iken..

O tarihlerde henüz ihraç edilmemiş 4000 FETÖ'cü yargı mensubuna güvendikleri için olsa gerek.

Savcılığa koşmuşlar.. Karı koca olarak..

Kendilerine hakaret ve iftirada bulunulduğunu iddia ederek..

"Sorumlu Müdür" sıfatı ile yargılanmamı talep etmişler.. Hem de..

İki hakaret, iki iftiradan, toplam 10 yılı aşkın hapis cezası verilmesini istemişler..

Sonra ne olmuş?

Savcımız şikayet dilekçesini alıp, "Burada bir iddia var, Demet Hanım.. Bu iddia hakkında siz ne dersiniz? Sınavda 120 sorunun tamamını yapabilecek bilginiz ve yeteneğiniz var mı? Yoksa salladınız, tuttu mu?" diye sormadan.. Hanımefendiye..

Ve muhterem(!) eşleri subay beyefendiye hakaret ettiğim ve iftira attığımı

gerekçesi ile, iddianameyi hazırlamış, mahkemeye vermiş.

“İddianame ilk geldiği gün, tereddüt etmemiştim” desem, yalan olur..

Ya gerçekten, başarılı bir kişi hakkında, yanlış haber yaptysak?

Bu tereddütle, savunmamı da şöyle yapmayı düşünmüştüm:

“Sınav sorularının tamamını cevaplandırın ve haberimizde cevapları çalmakla suçladığımız kişi, huzurunuzda aynı sorular veya bir başka sınavda sorulan benzer soruları cevaplasın.. Soruların yarısını bilse bile, ben ceza yemeye razıyım.”

Yayımdan sonraki 1,5 yıl boyunca süren duruşmalarda, ne sınav soruların çalmakla suçladığımız kadın mahkemeye geldi..

Ne de eşi subay beyefendi.. Ve.. Biz, “Acaba haksızlık etmiş olabilir miyiz” tereddüt yaşarken..

Darbe tarihinde, Bayram Kılıç isimli müştekimiz, aslında Hakkari’de görevli..

Ama ne hikmetse, 15 Temmuz günü izne ayrılıyor ve Ankara’ya geliyor..

Darbe sırasında, tankları sokağa çıkartan ekip içinde yer alıyor.. Benim için bir anlamda, 2010 KPSS hırsızlığı ile FETÖ’cüler arasındaki ilişkiyi ispatlayan..

Aynı zamanda 15 Temmuz darbesinin de, alını ekip tarafından gerçekleştirildiğinin, bire bir canlı delilini yargılandığım dosyadan bana gösteriyor.. Şimdi bu subay darbeye katılmaktan..

Eşi de KPSS sınav sorularını çalarak memuriyete giriş ve FETÖ yapılanması üyesi olmaktan yargılanıyor.. Tüm bu gerçekler önümüzde iken.. Hâlâ birileri, “Kontrollü darbe” diyor..

Yurtdışına çıkmış, “Saf” mı, yoksa “Tilkinin tilkisi” mi demeliyim, bu yapının içinde yer alan gazeteciler, şakirtler, “Bizim darbe ile ne ilgimiz olabilir” diye hâlâ masum rollerine yatıyorlar..

Son sohbetini, “Ayağa kalk Sakarya” diye bitirerek, örgütüne yeni mesajlar veren Fetullah Gülen’i hiç saymıyorum bile..

Fetullah Gülen’in yerine geçeceği iddia edilen Abdullah Aymaz bu kafada..

Zaman’ın genel yayın yönetmenliğinden ayrılıp, sonra da yurtdışına kaçan Ekrem Dumanlı aynı kafada..

“Bizim darbe ile bir bağımız yok” diyorlar.. Hâlâ aynı numaraları tekrarlıyorlar.. Oysa.. 2015’in Ocak ayında, bakın haberi yapmışız..

2010 KPSS sınavında 120 sorunun tamamını bilenlerin, askeri lojmanlardaki subay eşleri olmasındaki garipliği yazmışız.. Farzedelim..

FETÖ’nün içindeki bazı kişiler, o örgütün gerçek amacını bilmiyordu.. Bu haberlerden sonra.. Birazcık uyanmaları gerekmez miydi? Ardından.. 15 Temmuz darbe girişimi olmuş. Tam da.. Darbeden 1.5 yıl önce ifşa edilen isimler, darbenin tam merkezinde çıkmış.

Hani Bayram Kılıç, Hakkari’de görev yapıyor iken.. Hakkari’de darbeye katılmaktan gözaltına alınmış olsa idi.

Belki yine.. “Siz önceden isimleri belirlemiştiniz. O kişilere operasyon yapıyorsunuz”denilebilirdi..

İyi de.. Adamınız, Hakkari’de görevli olduğu halde.. Tam da darbe günü.. Kalkıp Ankara’ya geliyor..

Ankara’ya gelme ile de yetinmiyor.. Darbenin ilk saatlerinde, görevli olmadığı kışladaki tanklarla operasyon için harekete geçiyor.

Ve tam da, tanklarla sivil halkın öldürüldüğü olayların içinde yakalanıyor..

Haydi gelin, buyrun, burdan yakın.. Böylesi bir tabloda, söyler misiniz, kim neyi savunabilir?

Biz “Kim, neyi, nasıl savunabilir ki böyle bir tabloda” diye şaşkınlığımızı ifade ederken..

FETÖ’cü takıyye kendisini gösteriyor..

Bayram Kılıç hakkında düzenlenen iddianamede, ilginç bilgiler veriliyor..

Meğerse Bayram Kılıç, darbe gecesi, darbecileri önlemek için sokağa çıktığını iddia ediyormuş! Hani halk dilinde bir söz vardır.. “Yalandan kim ölmüş” diye.. Bunlarınki de öyle..

Bizim inancımızda, “Yalan ile iman, bir arada bulunmaz” ama.. FETÖ’cüler bu işi çoktan aşmışlar.. Bir dakikada, on yalanı, hiç sektirmeden dillendiriyorlar.. Ve şu an itibarıyla dahi..

Binlerce saf insanı.. Pensilvanya’daki zatın masum olduğuna inandırmaya çalışıyorlar.. Buyursun FETÖ’cüler, bu dosya bağlamında gerçekleri bana gösterebilirler..

Demet Kılıç’ın, soru çalarak KPSS’de başarılı olduğu mu yalan?

Demet Kılıç’ın FETÖ’cü olduğu mu yalan?

Demet Kılıç’ın eşinin FETÖ’cü olduğu mu yalan?

Bayram Kılıç’ın, Hakkari’de görevli olduğu halde, darbe günü Ankara’ya geldiği mi yalan?

Darbe gecesi, tankları sokağa çıkarttığı mı yalan?

Hangisi yalan, söyleyin de bilelim, FETÖ’cü sahtekarlar!

Milliyet

Güngör URAS

Savunma Harcamalarını Sınırlamak İmkânsız

Maliye Bakanı 2018 bütçe kanunu tasarısını açıkladı. 2018’de bütçe harcamaları 762 milyar, gelirleri 696 milyar, bütçe açığı 66 milyar TL olarak hedeflendi.

Bütçe, iktidarın nerelere para harcayacağını, bu harcamalar için nerelerden para bulacağını gösteren bir belgedir.

Bütçenin ana gelir kaynağı halktan toplanan

vergilerdir.

Vergilerin büyüklüğü, vergi gelirlerinin GSYH’ye (milli gelire) oranına bakılarak, vergilerin yapısı ise dolaysız ve dolaylı vergi dağılımına bakılarak değerlendirilir.

- Vergi yükü, her ülkede farklı. Vergilerin GSYH’ye oranı, ortalaması OECD ülkelerinde % 34 iken, Fransa’da % 45, Almanya’da % 34, İspanya’da % 33, Yunanistan’da % 36, bizde % 24-26 oranında. Bizde vergi yükünün % 17.8’i vergi gelirlerinden, % 8.9’u sosyal güvenlik priminden oluşuyor.

- Vergi yapısı, verginin kimlerden nasıl alındığı gösteriyor. Vergi halktan dolaylı veya dolaysız vergi olarak toplanıyor.

Dolaysız vergiler gelir, kazanç ya da servet üzerinden alınan vergiler. Çok kazanan, çok serveti olan kazancına ve servetine göre vergi ödüyor.

Dolaylı vergiler, mal ve hizmet alım satımında ödenen vergiler. Alım satım yapanın gelirin bağı değil. Bu nedenle, en varlıklı kişi de en fakir kişi de aynı vergiyi ödüyor. Örneğin, maydanozun vergisi alanın gelir durumuna göre değişmiyor. KDV ve ÖTV en önemli dolaylı vergiler...

- Bizde 2016’da toplam vergi gelirinin % 34.3’ü dolaysız, % 65.7’si dolaylı vergi gelirinden oluştu.

Vergi adaleti önemli

- Dolaylı vergi geliri adaletsiz bir vergi yapısına dayanıyor. Ne var ki vergi reformu yapılmadıkça bu yapı değişmiyor. Vergi reformu yapmaya da bugüne kadar cesaret eden olmadı.

- OECD ortalamasında toplam vergi gelirlerinde dolaylı vergi payı % 34, dolaysız vergi payı % 66 oranında. OECD ülkeleri bizim durumumuzun tam tersi bir vergi yapısına sahip.

2018 bütçesinin toplam gelirlerinin % 86’sı

vergi gelirlerinden oluşuyor. Kalanı özelleştirme ve benzer diğer gelirler. Bütçeden yapılacak harcamaların dağılımı her zaman önemli ama, 2018’de daha da önemli. Çünkü:

- Savunma harcamalarına,
- Ekonomiyi canlandırma, destekleme harcamalarına,
- Sosyal transferlere,
- İktidarın büyük projelerine daha fazla ödenek ayrılması zorunluluğu var.

Terörün devam etmesi, doğu sınırlarımızdaki sıcak çatışmalar, savunma harcamalarına daha fazla ödenek ayrılmasını zorunlu kılıyor. Ege Cansen der ki: “Hayatın en masraflı uğraşı savaştır. Savaşın insani maliyetinin yanında parasal maliyeti de çok yüksektir. Bunun birinci sebebi; her savaş, savaşan taraflar için ‘bağımsızlık veya vatanın savunması’ gibi yüksek ulusal amaçlar için yapılır. Ortada tüm toplumu ilgilendiren bu kadar yüksek bir amaç varken, paranın sözü olmaz denir. Bu sebeple savaşan askere ‘Savaş kaçta çıktı?’ diye hesap sorulmaz. İkinci sebep; savaşın insan maliyeti (şehit ve yaralı sayısı) ile savaşın parasal maliyeti (malzeme, teçhizat ve mühimmat) arasında bir ‘ödünleşme’ (trade off) vardır. Yani birincisini azaltmak için, ikincisini artırmak gerekir.”

Buna göre 2018 bütçesine savunma ve güvenlik harcamaları için konulan 18.7 milyar TL ödenek fazla değil, azdır. Savunma harcamalarına daha fazla imkân aktarılması zorunluluğu var.

Ekonomi güçlü olacak

Ekonomi güçlü olacak, büyüyecek ki vergi geliri artsın. Ekonominin canlandırılması, büyümenin temini arayışında 2018 bütçesinde reel sektöre 17 milyar TL imkân ayrıldı. Bunun 3.2 milyar TL’si ihracat desteği, 2.6 milyar TL’si tarımsal kredi desteklerine, 1.5 milyar TL’si esnaf kredisi desteklerine, 0.9

milyar TL’si turizm desteklerine, 3 milyar TL’si kredi garanti fonu desteğine gidecek. Kamu artık üretken yatırım yapmıyor. Altyapı yatırımı olarak inşaat yatırımlarına para harcıyor. 2018 yılında 85 milyar TL’lik yatırım harcaması öngörülüyor.

Bütçelerden sosyal harcamalara ayrılan pay her ülke için önemli. Ama bizim için çok daha önemli. İşsiz sayımız çok. Gelir dağılımını düzeltemiyoruz. Fakirliği önlemeye çalışıyoruz. İktidar bu nedenle sosyal harcamaları artırıyor.

Bütün bunlara rağmen bizde sosyal harcamaların GSYH’ye (milli gelir) oranı düşük. Sosyal harcamaların GSYH’ye oranı Fransa’da % 31, Yunanistan’da % 27, İspanya ve Portekiz’de % 24, bizde % 13 - 14 dolayında. 2018 bütçesinde sosyal yardım harcamalarına 50.8 milyar dolar ayrıldı. Bu anlatılanlar, hükümetin bütçe tasarısının ana hatları. Beklenen, TBMM’de komisyonlarda ve Genel Kurul’da, milletvekillerinin, övgü ve yergi konuşmalarıyla vakit harcayacak yerde, gelir ve harcamaların daha iyi dağılımına katkıda bulunmaları.

Çünkü bütçe, ekonomik ve sosyal yapının daha iyiye gitmesini sağlayabilecek en önemli politika aracı.

Hele hele 2018 yılı bütçesi daha da önemli.

Çünkü, terör ve doğu sınırındaki sıcak çatışmaların gereği olan harcamaların yükünü sınırlamaya imkânımız yok. Savunma harcamaları neyi gerektiriyorsa, para bulmak zorundayız.

HÜRRİYET

ABDULKADİR SELVİ

GENELKURMAY Başkanı Org. Hulusi Akar ile Kara Kuvvetleri Komutanı Org. Yaşar Güler'in 15 Temmuz gecesi Akıncı Üssü'ndeki görüntüleri ortaya çıktı.

Genelkurmay Başkanı Akar'ın, kendisini derdest edenlerle birlikte koridordan geçerken kaydedilmiş birkaç saniyelik bir görüntüsü var. Yaşar Güler'in görüntüsü ise daha uzun. Ama Yaşar Güler'le ilgili görüntüler eksik. Güler'in gece geç saatlerde bir görüntüsü var. Belli ki insani ihtiyacını gidermek için çıkarmışlar Yaşar Güler'i. Ancak yayınlanan kamera görüntülerine göre daha fazla sayıda silahlı asker var. Yaşar Paşa'nın gözleri bağlı, elleri arkadan ters kelepçeli, kafasına bandana geçirilmiş, arkasında ise tam 3 sıra silahlı asker yer alıyor. Hem de neredeyse namlularını Yaşar Paşa'nın omzuna dayamışlar.

Tabii yayınlanan görüntülerde darbenin mimarlarından Mehmet Dişli de yer alıyor. Hem Hulusi Akar'a eşlik ediyor hem de koridora çıkıp darbecilerle telefon görüşmesi yapıyor.

Bu görüntüler şimdi neden ortaya çıktı, zamanlamasının özel bir anlamı var mı tartışmasına girmeyeceğim ama tek görüntü bunlar değil. Dönemin Hava Kuvvetleri Komutanı Org. Abidin Ünal'ın görüntüleri de var.

Abidin Ünal, darbe haberini aldığı anda İstanbul'da Moda Deniz Kulübünde Mehmet Şanver Paşa'nın kızının düğünündeydi.

Darbecilerin Hava Kuvvetleri Harekât Merkezi'ni ele geçirdiklerini tespit ettiği anda harekete geçip, onları devre dışı bırakan müdahaleleri yapmıştı. Hava Kuvvetleri Harekât Merkezi'ni kör edip, Eskişehir'deki Birleşik Hava Harekât Merkezi'ni aktif hale getirmişti. Ayrıca düğünde bulunan Havacı generalleri darbecilerle mücadele etmeleri talimatıyla Eskişehir'e göndermişti.

TAKIM ELBİSELİ, KRAVATLI GÖRÜNTÜ Abidin Paşa, düğünde bulunduğu sırada derdest edilip Ankara'ya getirildiği için Akıncı Üssü'nde takım elbise ve kravatlı görüntüsüyle yer alıyor. 15-16 Temmuz tarihlerinde tam 6 görüntüsü var. 15 Temmuz gecesi ve 16 Temmuz'da Akıncı Üssü'nden kurtarıldığı ana kadar koridorda kamera açısının kaydedebildiği alan içerisinde bir yere gidip geliyor. Burası insani ihtiyaçlarını giderdiği bir yer mi, yoksa orada bir yere gidip birileriyle bir görüşmesi mi oluyor, o belli değil. Ancak geceki görüntüler birkaç dakika içinde gidiş-geliş görüntüsü olduğu için daha çok lavabo-tuvalet ihtiyacını gidermek olarak değerlendiriliyor. Her görüntü de aynı değil. İlk başlarda arkasında iki sıralı silahlı askerler eşliğinde getirilip götürülüyor Abidin Paşa. Ancak üç görüntüden sonra arkasındaki silahlı asker sayısı azalıyor. Son görüntüde silahlı asker yok. Belli ki darbeciler kaybettiklerini anlayıp silahlı askerleri çekmişler.

AKIN ÖZTÜRK'ÜN GÖRÜNTÜSÜ Altı görüntüden farklı bir görüntü daha var. O da darbenin en üst rütbeli isimlerinden olan eski Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Akın Öztürk'le birlikte olanı. Akın Öztürk'ün üzerinde, yakalandığı andaki tişörtü yok. Tam aksine Hava Kuvvetleri'nin resmi üniforması var. Abidin Ünal ise sivil



Köşe Yazıları – 18/10/2017

giyimli. Akın Öztürk, koridorda koluna girdiği Abidin Ünal'la bir şeyler konuşuyor. Yüzünde de darbe gecesinin gerginliği yok. Koridorda yürürken Akın Öztürk'ün bir espri yaptığı anlaşılıyor. Çünkü yüzüne bir tebessüm yayılıyor.

Abidin Paşa'nın görüntülerini aktarırken; kelepçelenmedi, gözü kapatılıp başına bandana geçirilmedi diye darbecilerle işbirliği yaptı gibi bir imada bulunmak istemiyorum. Sadece başka görüntüler olduğunu paylaşmak istedim.

15 Temmuz'un aydınlatılabilmesi için, Genelkurmay Karargâhı'ndaki ilişkiler ile 15 Temmuz gecesi Akıncı Üssü'nde yaşananların ortaya çıkarılması gerekiyor.